

Påsketanker

12. april 2020

Påskedag

Godmorgen!

Det var det, den opstandne Jesus sagde til de tre kvinder, som kom ud til graven påskemorgen. Som om han bare lige havde sovet en god nats søvn og nu var frisk til at tage fat på en ny dag.

Var det sådan, det var? Måske. Vi har fire forskellige beretninger om, hvad det egentlig var, der skete den morgen. Matthæus fortæller om et jordskælv og en engel, der kom og væltede stenen fra og satte sig på den, og nogle vagter ved graven besvime. Det gjorde kvinderne ikke; de fik besked: Jesus er opstået, gå hjem og sig det til de andre.

Markus fortæller kun, at de blev bange og flygtede. Lukas fortæller om to mænd, der pludselig stod ved siden af de tre kvinder og fortalte dem, at det var sket, som Jesus havde fortalt dem, ville ske: at han ville opstå efter tre dage. Og at disciplene reagerede med at sige, at det var noget værre vrøvl. Johannes lader Maria Magdalene være et hovedvidne, for hun så den opstandne Jesus og talte med ham derude ved graven.

Forskellige beretninger, men pointen er klar: Jesus er opstået fra de døde!

Påskemorgen er noget ganske særligt. Alt i vores kristne forståelse af verden og os selv hænger på troen på opstandelsen. Vi gør ikke krav på at forstå det eller at kunne bevise det. Efter samtidens juridiske regler var tre kvinders vidneudsagn ikke nok til at underbygge en påstand med. Èn mand ville kunne gøre det - men ikke tre kvinder, hvilket vi jo nok i vores tid og kultur kan smile lidt ad.

Men Gud gik altså ikke den juridiske vej. Tre kvinder fik æren af at fortælle det største budskab af dem alle. Netop på den måde blev budskabet sat fri: det handler om tro, ikke om beviser. Hvis man ikke vil tro det, er der ingen tvingende grunde til at man skal.

Men hvad han hans opstandelse i grunden med os at gøre? Vi skal jo dø alle sammen, og vi ved ikke, hvad døden gemmer på. Hvad skal det til for, det at tro på en opstandelse? Er det hele ikke bare et spørgsmål om, at biologisk liv har sin tid, og når den tid er forbi, så bliver vi til støv, og så er den ikke længere? Sådan vælger nogle at se på det. Men mennesket er så meget mere end det biologiske liv. Mennesket har også et åndeligt liv, som ikke er begrænset på samme måde som kroppen er det. Mennesket tænker, taler og handler også i ånd og bevæger sig, ikke kun som individ, men også som menneskehed. Hver generation lægger til og trækker fra i en åndelig sammenhæng, som er forpligtet på Gud, som skabte os.

Med opstandelsen og livets sejr over døden har Gud også sat os fri til at tro og handle i en ny frihed. Vores lov er ikke længere skrevet ned i en bog, som administreres af religiøse ledere i en lovreligion. Vores nye pagt med Gud baserer sig på tro. Vi tror, at vi er elskede, og at Gud gav os en lærermester, som kan fastholde os i kærligheden som alle tings omdrejningspunkt. Når vi ser vores medmenneske, vores samfund, vores kære, vores tanker om hinanden og vores valg, så handler det alt sammen om, hvad det betyder, at vi er elskede. Det betyder, at vi tror på, at livet er stærkere end døden, uanset hvordan verden ellers ser ud. Gud er stærkere end det onde, og derfor tør vi leve fuldt ud og stole på, at vi har Guds styrke i ryggen, når vi kæmper imod det onde. Jesus opstod fra de døde, og derfor følger vi ham trygt, også selv om vi alle skal den vej. Hvordan og hvornår de døde skal opstå, kan man ikke sige noget entydigt om. Det vil vise sig. Men indtil videre skal vi elske livet og leve det i frihed og tryghed, for Gud har fat i den lange ende. Med sin død og opstandelse satte Jesus handling bag sine ord: Jeg er vejen, sandheden og livet. Den, som tror på mig, skal aldrig vandre i mørket, man have livets lys.

Rigtig glædelig påske!

Se Påskedags tekster her:

<https://www.bibelselskabet.dk/paaskedag-fra-anden-raekke>